

“मीठे बच्चे- सबैभन्दा मुख्य सेवा हो बाबाको यादमा रहनु र अरूलाई याद दिलाउनु । तिमीले कसैलाई पनि बाबाको परिचय दिएर उनको कल्याण गर्न सक्छौ ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ एउटा सानो बानीले पनि धेरै ठूलो अवज्ञा गराइदिन्छ ? त्यसबाट बच्ने युक्ति के हो ?

उत्तर:- यदि कसैमा कुनै लुकाउने वा चोरी गर्ने बानी छ भने पनि धेरै ठूलो अवज्ञा हुन जान्छ । भनिन्छ-
कख का चोर सो लख का चोर । भोक लाग्यो भने लोभ वश लुकाएर, नसोधी खानु, चोरी गर्नु यो धेरै खराब बानी हो । यस बानीबाट बच्नको लागि ब्रह्मा बाबा समान निमित्त (ट्रस्टी) बन । जति पनि यस्तो बानी छ, त्यो बाबालाई सत्य-सत्य सुनाऊ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ । बच्चाहरू जान्दछन्- हामी बेहदका बाबाको सामुन्ने बसेका छौं । हामी ईश्वरीय परिवारका हौं । ईश्वर निराकार हुनुहुन्छ । यो पनि जान्नुहुन्छ, तिमी आत्म-अभिमानि भएर बसेका छौ । अब यसमा कुनै साइन्स घमण्ड वा हठयोग आदि गर्नुपर्ने कुरा छैन । यो हो बुद्धिको काम । यस शरीरको केही पनि काम छैन । हठयोगमा शरीरको काम रहन्छ । यहाँ आफूलाई बच्चा सम्भरेर बाबाको सामुन्ने बसेका छौ । जान्दछौ- बाबाले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ । एक त भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर्नु भन्ने प्यारा बच्चाहरू तिम्रा सबै पाप काटिन्छन् । अनि चक्र घुमाऊ, अरूको सेवा गरेर आफू समान बनाऊ । बाबा एक-एकलाई बसेर हेर्नुहुन्छ- यसले के सेवा गरिरहेको छ ? स्थूल सेवा गर्दछ, सूक्ष्म सेवा गर्दछ वा मूल सेवा गर्दछ । एक-एकलाई बाबाले हेर्नुहुन्छ । यसले सबैलाई बाबाको परिचय दिन्छ ? मूल कुरा हो यो । हरेक बच्चाहरूलाई बाबाको परिचय दिन्छ, अरूलाई सम्भाउँछ ? बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नु भन्ने तिम्रा जन्म-जन्मान्तरका पाप मेटिनेछन् । कहाँसम्म यस सेवामा रहन्छन् ? आफूसँग तुलना गर्छन्, सबैभन्दा धेरै सेवा कसले गर्छ ? किन मैले उसले भन्दा धेरै सेवा नगरूँ ? यिनीभन्दा धेरै यादको यात्रामा दौड्न सक्छौ वा सक्दैनौ ? हरेकलाई बाबाले देख्नुहुन्छ । बाबा हरेकसँग समाचार सोध्नुहुन्छ- के के सेवा गर्छ ? कसैलाई बाबाको परिचय दिएर उनको कल्याण गर्न सक्छ ? समय व्यर्थ त गर्दैन ? मूल कुरा नै यो हो, यस समय सबै अनाथ छन् । बेहदका बाबालाई कसैले जान्दैनन् । बाबाबाट वर्सा अवश्य मिल्दछ । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा मुक्ति-जीवनमुक्तिधाम दुवै छ । हामी अहिले पठिरहेका छौं, बच्चाहरूले यो बुझ्नुपर्छ । फेरि स्वर्गमा आएर जीवनमुक्तिको राज्य-भाग्य लिनेछौ । बाँकी धेरै आत्माहरू जो पनि अरू धर्मका छन्, ती त कोही पनि रहँदैनन् । केवल हामी नै यस संसारमा रहन्छौं । बाबा बच्चाहरूलाई बसेर सिकाउनुहुन्छ- बुद्धिमा के-के रहनुपर्छ ! यहाँ तिमी संगमयुगमा बसेका छौ त्यसैले खान-पान पनि शुद्ध पवित्र अवश्य हुनुपर्छ । जान्दछौं हामी भविष्यमा सर्व गुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण, सम्पूर्ण निर्विकारी बन्दछौं । यो महिमा शरीरधारी आत्माहरूको हो, केवल आत्माको महिमा त होइन । हरेक आत्माको पार्ट आ-आफ्नो छ, जो यहाँ आएर बजाउँछ । तिम्रो बुद्धिमा लक्ष्य-उद्देश्य छ, हामीले यिनी जस्तो बन्नुपर्छ । बाबाको आदेश छ- प्यारा बच्चाहरू पवित्र बन । सोध्छन्- कसरी पवित्र रहने ? किनकि मायाको तुफान धेरै आउँछ । बुद्धि कहीं न कहीं जान्छ । त्यसलाई कसरी छोडौं ? बच्चाहरूको बुद्धि त चल्दछ नि । अरू कसैको बुद्धि चल्दैन । बाबा, टिचर, गुरु पनि तिमीलाई मिल्नुभएको छ । यो पनि तिमी जान्दछौ- सबैभन्दा उँच भगवान् हुनुहुन्छ । उहाँ बाबा, टिचर, ज्ञानका सागर पनि हुनुहुन्छ । बाबा आउनुभएको छ हामी आत्माहरूलाई साथ लिएर जानको लागि । सत्ययुगमा धेरै कम देवी-देवता रहन्छन् । यी कुरा तिमी बाहेक अरू कसैको बुद्धिमा छैन । तिम्रो बुद्धिमा छ- विनाश पछि हामी थोरै मात्र रहनेछौं । अरू यति सबै धर्म, खण्ड आदि हुँदैनन् । हामी नै विश्वका मालिक हुनेछौं । हाम्रो नै एक राज्य हुनेछ । धेरै सुखको राज्य हुनेछ । बाँकी त्यसमा विभिन्न पदवाला हुन्छन् । हाम्रो के पद हुन्छ ? हामी कति रूहानी सेवा गर्छौं ? बाबा पनि सोध्नुहुन्छ । यस्तो होइन, बाबा अन्तर्यामी हुनुहुन्छ । बच्चाहरू हरेक स्वयम् बुझ्न सक्छन्- हामी के गरिरहेका छौं ? अवश्य सम्भन्ध्नु पहिलो नम्बरमा सेवा त यी दादा नै गरिरहेका छन् श्रीमत्तमा । घरी-घरी बाबा सम्भाउनुहुन्छ- मीठा प्यारा बच्चाहरू- आफूलाई आत्मा सम्भ, देह-अभिमान छोडेर आत्मा कति समय सम्भन्ध्छौ ? हामी आत्मा हौं, यो पक्का गर्नु छ । बाबालाई याद गर्नु छ । यसबाट नै बेडा पार हुन्छ । याद गर्दा-गर्दा पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा जानेछौं । अब बाँकी थोरै समय छ । फेरि हामी आफ्नो सुखधाममा जाने छौं । मुख्य रूहानी सेवा हो- सबैलाई बाबाको परिचय दिनु, यो हो सबैभन्दा सहज कुरा । स्थूल सेवा गर्न, भोजन

बनाउन, भोजन खानमा पनि मेहनत लाग्छ । यसमा त मेहनतको कुनै कुरा छैन । केवल आफूलाई आत्मा सम्झनुपर्छ । आत्मा अविनाशी, शरीर विनाशी छ । आत्माले नै सारा पार्ट बजाउँछ । यो शिक्षा बाबा एकै पटक आएर दिनुहुन्छ जब विनाशको समय हुन्छ । नयाँ दुनियाँ हो नै देवी-देवताहरूको । त्यसमा अवश्य जानु छ । बाँकी सारा दुनियाँ नै शान्तिधाममा जानु छ, यो पुरानो दुनियाँ रहँदैन, तिमी नयाँ दुनियाँमा भएको बेला पुरानो दुनियाँको याद हुन्छ होला र ? केही पनि हुँदैन । तिमी स्वर्गमा नै हुन्छौ, राज्य गर्दै रहनेछौ । यो बुद्धिमा रहेमा खुशी हुन्छ । स्वर्गलाई अनेक नाम दिइन्छ । नर्कलाई पनि अनेक नाम दिएका छन्— पाप आत्माहरूको दुनियाँ, हेल, दुःखधाम । अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— बेहदका बाबा एकै हुनुहुन्छ । हामी उहाँका अति प्यारा बच्चा हौं, त्यसैले यस्ता बाबासँग प्रेम पनि धेरै हुनुपर्छ । बाबाको पनि धेरै प्यार छ बच्चाहरूमा, जो धेरै सेवा गर्छन्, काँडालाई फूल बनाउँछन् । मनुष्यबाट देवता बन्नु छ नि । बाबा स्वयम् बन्नुहुन्छ, हामीलाई बनाउन आउनुभएको हो । त्यसैले भित्रैदेखि धेरै खुशी हुनुपर्छ । स्वर्गमा हामी कुन चाहिँ पद पाउँछौं ? हामी के सेवा गर्छौं ? घरमा नोकर-चाकर छन् भने उनलाई परिचय दिनुपर्छ । जो स्वयम् सम्बन्धमा आउँछन्, उनलाई पनि शिक्षा दिनुपर्छ । सबैको सेवा गर्नुपर्छ— अबलाहरू, गरिबहरू भिल्लिनीहरू । गरिब त धेरै छन्, ती सुध्निन्छन्, कुनै पाप आदि गर्नेछैनन् । होइन भने पाप कर्म गर्दै रहन्छन् । देख्दछौ भुटो, चोरी पनि कति छ । नोकरहरूले पनि चोरी गर्छन् । होइन भने घरमा बच्चाहरू छन्, ताला किन लगाउने ? तर आजभोलिका बच्चाहरू पनि चोर बन्छन् । केही न केही लुकाएर उठाउँछन् । कसैलाई भोक लाग्यो भने लोभको कारण खान्छन् । लोभीले अवश्य केही चोरी गरेर खानेछ । यो त शिव बाबाको भण्डारा हो, यसमा त पाईको पनि चोरी गर्नु हुँदैन । ब्रह्मा त टुट्टी हुन् । बेहदका बाबा भगवान् तिम्रो पासमा आउनुभएको छ । भगवान्को घरमा कहिल्यै कसैले चोरी गर्छ होला ? स्वप्नमा पनि गर्दैन । तिमी जान्दछौ— उँचभन्दा उँच हुनुहुन्छ शिव भगवान् । उहाँका हामी बच्चा हौं । त्यसैले हामीले दैवी कर्म गर्नुपर्छ ।

तिमी चोरी गर्नेहरूलाई पनि जेलमा गएर ज्ञान दिन्छौ । यहाँ के चोरी गर्नेछौ ? कहिले आँप लियो, कुनै चीज लिएर खायो— यो पनि चोरी हो नि । कुनै पनि चीज नसोधिकन उठाउनुहुँदैन । हात पनि लगाउनुहुँदैन । शिवबाबा हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ सुन्नुहुन्छ, देख्नुहुन्छ । सोध्नुहुन्छ— बच्चाहरूमा कुनै अवगुण त छैन ? यदि कुनै अवगुण छ भने सुनाइदेऊ । दानमा देऊ । दानमा दिएर फेरि कुनै अवज्ञा गर्नु भने धेरै सजाय खानेछौ । चोरीको बानी धेरै नराम्रो हो । सम्झ, कसैले साइकल चोर्छ, समातिन्छ, कोही पसलमा गयो, बिस्कुटको डब्बा लुकायो वा कुनै साना-तिना चीज छिपाउँछ । पसलवाला धेरै सम्हाल राख्छन् । यो पनि धेरै ठूलो सरकार हो, पाण्डव सरकार, आफ्नो दैवी राज्य स्थापना गरिरहेको छ । बाबा भन्नुहुन्छ म त राज्य गर्दिनँ । तिमी पाण्डवले नै राज्य गर्दछौ । उनीहरूले फेरि पाण्डवपति कृष्णलाई भनेका छन् । पाण्डव पिता को हुनुहुन्छ ? तिमी जान्दछौ— सामुन्ने बस्नुभएको छ । हरेकले भित्र सम्झन सक्छन्— हामी बाबाको के सेवा गर्न सक्छौं । बाबा हामीलाई विश्वको बादशाही दिएर स्वयम् वानप्रस्थमा जानुहुन्छ । कति निष्काम सेवा गर्नुहुन्छ । सबै सुखी र शान्त हुनेछन् । ती त केवल भन्छन् विश्वमा शान्ति होस् । शान्ति पुरस्कार दिइरहन्छन् । यहाँ तिमी बच्चाहरू जान्दछौ, हामीलाई त धेरै ठूलो पुरस्कार (प्राइज) मिल्दछ । जसले राम्ररी सेवा गर्छन्, उनलाई ठूलो पुरस्कार मिल्छ । उँचभन्दा उँच सेवा हो— बाबाको परिचय दिनु, यो त कसैले पनि गर्न सक्छ । बच्चाहरूले यस्तो (देवता) बन्नु छ भने सेवा पनि गर्नुपर्छ । यिनलाई हेर, यी पनि लौकिक परिवारवाला थिए । यिनीद्वारा बाबाले गराउनुभयो । यिनमा प्रवेश गरेर यिनलाई पनि भन्नुहुन्छ र तिमीलाई पनि भन्नुहुन्छ— यो गर । मलाई कसरी भन्नुहुन्छ ? मेरो शरीरमा प्रवेश गरेर गराउनुहुन्छ । गर्ने-गराउनेवाला हुनुहुन्छ । बस्दा-बस्दै भन्नुभयो यो छोड, यो त छी-छी दुनियाँ हो, हिँड वैकुण्ठ । अब वैकुण्ठको मालिक बन्नु छ । त्यसपछि वैराग्य आयो । सबैले सम्झन्थे— यिनलाई के भएको छ । यति राम्रो बेजोड (जबरदस्त) फाइदावाला व्यापारी यो के गर्दैछन् ! कहाँ थाहा थियो र यिनले के गएर गर्छन् । छोड्नु कुनै ठूलो कुरा कहाँ हो र ! सबै कुरा त्यागे । अरू सबैलाई पनि त्याग गराए । छोरीलाई पनि त्याग गराए । अब यो रूहानी सेवा गर्नु छ, सबैले पवित्र बन्नु छ । सबैले भन्थे— हामी ज्ञान अमृत पिउन जान्छौं । नाम माताको लिन्थे । ओम् राधाको पास ज्ञान अमृत पिउन जान्छौं । कसले यो युक्ति रच्यो ? शिवबाबाले यिनमा प्रवेश गरेर कति राम्रो युक्ति रचनुभयो । जो कोही आउनेछ, ज्ञान अमृत पिउनेछ । यो पनि गायन छ अमृत छोडेर विष किन पिउने ?

२०७१ जेष्ठ २० मंगलबार ०३-०६-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
विष छोडेर ज्ञान अमृत पिएर पावन देवता बन्नु छ । शुरूमा यो कुरा थियो । कोही पनि आउंथ्यो भने उनलाई
भन्दथे पावन बन्नुहोस् । अमृत पिउनु छ भने विषलाई छोड्नुपर्छ । पावन वैकुण्ठको मालिक बन्नु छ भने
एकलाई नै याद गर्नुपर्छ । त्यसैले अवश्य भगडा चल्छ नि । शुरूको खिटपिट अहिलेसम्म चल्दै आएको छ ।
अबलाहरूलाई कति अत्याचार हुन्छ । जति तिमी पक्का हुँदै जान्छौ फेरि सम्भन्छन् पवित्रता त राम्रो हो ।
उहाँको लागि पुकार्छन्— बाबा, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् । पहिले तिम्रो पनि चलन कस्तो थियो ? अहिले
के बनिरहेका छौ ? पहिले त देवताहरूको अगाडि गएर भन्दथ्यौ— हामी पापी हौं । अब यस्तो भन्दैनौ किनकि
तिमी जान्दछौ हामी अहिले यो बनिरहेका छौं ।

बच्चाहरूले आफूसँग सोध्नुपर्छ— हामी कहाँसम्म सेवा गर्छौं ? जसरी भण्डारी छिन् (भोली दादी), तिम्रो
लागि कति सेवा गर्छिन् । कति उनको पुण्य बन्छ ! धेरैको सेवा गर्छिन्, त्यसैले सबैको आशीर्वाद उनलाई मिल्छ ।
धेरै महिमा लेख्छन् । भण्डारीको त कमाल छ, कतिको प्रबन्ध राख्छिन् । यो त भयो स्थूल सेवा । सूक्ष्म पनि
गर्नुपर्छ । बच्चाहरू भन्छन्— बाबा यी ५ भूत बडो तीखा छन् जसले यादमा रहन दिँदैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ—
प्यारा बच्चाहरू, शिवबाबालाई याद गरेर भोजन बनाऊ । एक शिवबाबा बाहेक अरू कोही छँदैछैन । उहाँले नै
सहायता गर्नुहुन्छ । गायन पनि छ— शरण पडी मै तेरे... । सत्ययुगमा यस्तो कहाँ भनिन्छ र ! अहिले तिमी
शरणमा आएका छौ । कसैलाई भूत लाग्यो भने धेरै दुःख दिन्छ । त्यो अशुद्ध आत्मा आउँछ । तिमीहरूलाई कति
धेरै भूत लागेका छन् । काम, क्रोध, लोभ, मोह... यी भूतले तिमीलाई कति दुःख दिन्छन् । त्यो अशुद्ध आत्माले त
कसै-कसैलाई मात्र हैरान गर्छ । तिमीलाई थाहा छ— यी ५ भूत त २५०० वर्षदेखि चल्दै आइरहेका छन् । तिमी
कति हैरान भएका छौ । यी ५ भूतले कंगाल बनाइदिएको छ । देह-अभिमानको भूत हो नम्बरवन । काम पनि
ठूलो भूत हो । तिनले तिमीलाई कति सताएको छ, यो पनि बाबाले बताउनुभएको छ । कल्प-कल्प तिमीलाई यी
भूत लाग्छन् । यथा राजा-रानी तथा प्रजा, सबैलाई भूत लागेको छ । त्यसैले यसलाई भूतको दुनियाँ भनिन्छ ।
रावण राज्य अर्थात् आसुरी राज्य । सत्ययुग-त्रेतामा भूत हुँदैनन् । एक भूतले पनि कति हैरान पार्छ । यसको
बारेमा कसैलाई थाहा छैन । ५ विकाररूपी रावणको भूत हो, जसबाट बाबा आएर छुटाउनुहुन्छ । तिमीमा पनि
कोही-कोही समझदार छन्, जसको बुद्धिमा बस्दछ । यस जन्ममा त यस्तो कुनै काम गर्नु हुँदैन । चोरी गर्‍यो, देह-
अभिमान आयो भने रिजल्ट के हुन्छ ? पद भ्रष्ट हुन्छ । केही न केही उठाउँछन्, चोरी गर्छन् । भनिन्छ— कखका
चोर सो लखका चोर । यज्ञमा त यस्तो काम कहिल्यै गर्नु हुँदैन । बानी पन्यो भने कहिल्यै छुट्दैन । कति मेहनत
गर्नुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी
बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) स्थूल सेवाको साथ-साथै सूक्ष्म र मुख्य सेवा पनि गर्नु छ । सबैलाई बाबाको परिचय दिनु,
आत्माहरूको कल्याण गर्नु, यादको यात्रामा रहनु— यो हो सच्चा सेवा । यसै सेवामा व्यस्त रहनु छ,
आफ्नो समय व्यर्थ गुमाउनु हुँदैन ।
- २) समझदार बनेर ५ विकाररूपी भूतहरू माथि विजय प्राप्त गर्नु छ । चोरी वा भुटो बोल्ने बानी
निकाल्नुपर्छ । दानमा दिएको चीज फिर्ता लिनु हुँदैन ।

वरदानः— ज्ञान अमृतद्वारा प्यासी आत्माहरूको प्यास मेटाएर तृप्त गर्नेवाला महान् आत्मा भव
कुनै प्यासी आत्माको प्यास मेटाउनु— यो महान् पुण्य हो । जसरी पानी मिलेन भने तिर्खाले
छट्पटिन्छन् । त्यस्तै ज्ञान अमृत नमिल्नाले आत्माहरू दुःख, अशान्तिमा तड्पिरहेका छन्, त्यसैले
उनीहरूलाई ज्ञान अमृत दिएर प्यास मेटाउनेवाला बन । जसरी भोजन खानको लागि फुर्सद
निकालिन्छ किनकि आवश्यक छ, त्यस्तै यो पुण्यको कार्य गर्नु पनि आवश्यक छ । यसैले यो
अवसर (चान्स) लिनुपर्छ, समय निकाल्नुपर्छ— तब भनिन्छ महान् पुण्य आत्मा ।

स्लोगनः— बितेकोलाई बिन्दु लगाएर हिम्मत गरेर अगाडि बढ्यौ भने बाबाको मदत मिलिरहनेछ ।